

۲۰۱۹/۰۴/۰۲

صلاح الدین سعیدی

در مذاکرات صلح باید طالب جز کل باشد!

در مذاکره و مصالحه سیاسی بین افغانی که ضرورت است، باید همه جوانب مانند اجزای مذاکره باشند، ترکیب، جز کل باشند و نه کل! به این معنا که ایشان تمثیل و اکت صاحب خانه کنند و دیگران را زیرین خویش بدانند. هر نوع بلند پروازی و خود را ناف زمین جلوه دادن، توهین به دیگران عواقب بس بدی خواهد داشت و دارد!

اما اگر درین مذاکرات صلح پیشینی شده در چند روز آینده در بین اضلاع متحده امریکا، پاکستان، طالب حاکمیت کابل و افغانی، صرف جانب پاکستان و طالب تعیین کنند که کی به دربار شان بیاید و می پذیردش و کی را نمی پذیرند، جانب طالب محور شود و دیگران به دور آن بچرخند که چنین نمایش داده میشود، این باز هم توهین به تمام جوانب دیگر افغانی قضیه است که به چنین تلاش نباید بی تفاوت و منفعل بود.

اگر در مذاکرات قطر "ملا هیبت الله" رهبر یک گروه از طالبان حضور می یابد، بهتر است از جانب کابل نماینده خاص ریاست جمهوری افغانستان در قطر در تبادل نظر اشتراک و بحث بر میکانیزم و راههای رسیدن به صلح و استقرار، جهت بحث، سخن و توافق اشتراک کند!

به یقین این بحث و توافق باید مقدمات و تدابیر باشند که ملت افغان تصمیم گیرنده اصلی شود. فهم و برداشت بالاتر ازین خطا و بالاتر از صلاحیت ایشان خواهد بود و است!

اشتراک افراد شورای عالی صلح نیز از نام حکومت به خاطر اقل شکلی به خاطر منتفی است، که سالهای سال شورای عالی صلح اکت میکرد و خود را مرجع سوم مذاکره کننده و خیر آورنده معرفی کرده و حال چگونه به نمایندگی از حکومت افغانی رول اجراء خواهد کرد؟

مسلم اینست که حکومت افغانستان باید در مذاکرات بین افغانی سهم فعال داشته باشد و بکسی، به پاکستان و یا حرکت طالب حق ندهد که افاده کند با کی و کدام افراد می نشینند و کی حق حضور یابی بحضور شان را دارد و کی نه؟ بلی اشتراک رهبران حکومت وحدت ملی در همچو موارد چون این اجلاس کاملاً مقدماتی اند، کار خطا است.

مسائل باید مورد بحث قرار گرفته و چوکات بندی شده و بعداً جهت تصامیم و امضاء نهایی شدن به حضور مقامات دست اول از جانب اطراف قضیه توافق کننده به امضاء برسند.

وجود تضمین های جهانی با تجربه از موافقات ژنیو در مورد افغانستان (۱۹۸۹) و قرار تجارب توافقات اجراء نشده حکومت کابل و جانب حزب اسلامی (۲۰۱۸) بدون تطبیق و سخت متأثر کننده است.

لذا جریانات جلسات و اشتراک کننده های آن باید تمام، ثبت آواز ها و گفته ها ثبت و از بین شان کمیته تسوید قطعنامه و مصوبات ممکن چند مرحله ای در ابتداء در جریاب بحث ها روشن شود!

باید قبول کرد و دانست که این کنفرانس ها و جلسات بزرگ خود هدف نه بلکی نتایج حاصله از آن در عمل چه نوع اجراء شود، مرکز بحث اند و مهم اند. جلسات و کنفرانس ها تعهد برای اجرای کار اند، نه خود کار.

در کنفرانس ها و جلسات مصالحه سیاسی و مذاکرات تصامیم و توافق بر مسائلی که اختیار ملت اند، روش خطاء و غیر قابل قبول است!

اینکه حق زن و حق مرد از کجا آغاز و به کجا ختم میشود این در فهم اسلامی و تعبیر موجود در بین اهل خبره و حال حتی ملت روشن اند. فیصله ها درین خصوص در کنفرانس های چینی خطاء و خارج از صلاحیت ایشان و ضیاع وقت است!

آنهایی که به تغییر فهم و تغییر موضع مثلاً حرکت طالب درین خصوص زنان در کنفرانس های صلح باورمند هستند در واقعیت خادمان طالب و تغییر طالب به استقامت است تا در جامعه و فهم اسلامی درست شده و برای قوت حرکت طالب و دادن جایگاه برای شان در جامعه تلاش دارند. این خوش خدمتی مبنی بر اینکه طالب تغییر کند و این خدمت برای طالب اصلاً ضرورت نیست. طالب و هر جانب دیگر با هر اندیشه ای که دارد اما یگانه چیزی که باید همه قبول کنند آن مشروعیت حاکمیت و مشروعیت تطبیق نسخه باید از مرجع ملت و در حالت ما اکثریت قاطع ملت مسلمان افغانستان باشد و شود!

در بقیه موارد همه صحت و سقم مشروعیت تطبیق برنامه خویش را باید از ملت بدست آورد و این راه در شرایط امروز بشری و در عالم اسباب همان رفتن به انتخابات است. هر وسیله دیگر غیر مشروع است!

طریق کار دولت ها و جوامع با روش های درست همین است و چینیاید باشد!

بدون تبادل نظر مقدماتی و بدون صحبت های مقدماتی اشخاص دست اول رفتن به این نوع از مذاکرات کار خطاء و عجله با عواقب حد اقل جانبی بسیار بد است. و ما علینا الا البلاغ المبین

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و مطالب دیگری از این نویسنده را مطالعه کنند، می توانند با "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند.

در مذاکرات صلح باید طالب جز کل باشد!

[Saidi_s_damozakerat_taleb_bayad_joze_kol_bashad.pdf](#)